

Dosarul nr. 2ra-1842/19

Prima instanță: (Judecătoria Cahul, sediul Taraclia) A. Mironov

Instanța de apel: (Curtea de Apel Cahul) R. Petrov, S. Pilipenco, N. Bondarenco

ÎNCHEIERE

18 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Nina Vascan
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Pricochi Gheorghe,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Pricochi Liliana
împotriva lui Pricochi Gheorghe cu privire la desfacerea căsătoriei și încasarea
pensiei pentru întreținerea copiilor minori,

împotriva deciziei din 12 iunie 2019 a Curții de Apel Cahul, prin care s-a respins
apelul declarat de Pricochi Gheorghe și s-a menținut hotărârea din 14 februarie 2019
a Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia,

c o n s t a t ă :

La 03 decembrie 2018, Pricochi Liliana a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Pricochi Gheorghe cu privire la desfacerea căsătoriei și încasarea
pensiei pentru întreținerea copiilor minori.

În motivarea acțiunii, Pricochi Liliana a menționat că la 06 mai 2007 a încheiat
căsătoria cu Pricochi Gheorghe.

Din căsătorie au 3 copii minori și anume: XXXXX, XXXXX și XXXXX.

Reclamanta a invocat că viața în comun nu mai este posibilă, deoarece pârâtul a
devenit violent, nu manifestă interes față de copii și nu acordă ajutor material pentru
întreținerea acestora.

A solicitat Pricochi Liliana desfacerea căsătoriei încheiată cu Pricochi Gheorghe
la 06 mai 2007 și încasarea de la Pricochi Gheorghe a pensiei pentru întreținerea
copiilor minori XXXXX, XXXXX și XXXXX, în mărime de ½ din salariu și alte
venituri.

Prin hotărârea din 14 februarie 2019 a Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia, s-a
admis cererea de chemare în judecată depusă de Pricochi Liliana.

S-a desfăcut căsătoria între Pricochi Gheorghe și Pricochi Liliana, înregistrată la 06 mai 2007 de către Primăria satului Tartaul, raionul Cantemir, trecută în Registrul de stare civilă cu nr. 08.

S-a încasat de la Pricochi Gheorghe în beneficiul Lilianeii Pricochi pensia pentru întreținerea copiilor minori și anume: XXXXX, XXXXX și XXXXX, în mărime de 1000 lei lunar pentru fiecare copil începând cu data de 03 decembrie 2018 până la atingerea majoratului.

S-a încasat de la Pricochi Gheorghe în beneficiul statului suma de 1 080 de lei cu titlu de taxă de stat.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că soții Pricochi locuiesc separat, iar viața în comun a acestora și păstrarea familiei sunt imposibile, motiv pentru care căsătoria urmează a fi desfăcută.

De asemenea, prima instanță a concluzionat că pârâtul nu contribuie la întreținerea copiilor minori, iar instanței nu au fost prezentate probe referitor la veniturile pârâtului, astfel în opinia instanței pensia pentru întreținerea copiilor minori urmează a fi încasată într-o sumă bănească fixă, în mărime de 1 000 lei pentru fiecare copil.

Prin decizia din 12 iunie 2019 a Curții de Apel Cahul, s-a respins apelul declarat de Pricochi Gheorghe și s-a menținut hotărârea din 14 februarie 2019 a Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia.

La 18 iulie 2019, Pricochi Gheorghe, prin intermediul oficiului poștal, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care cuantumul pensiei pentru întreținerea copiilor minori să fie stabilit în mărime de 500 lei pentru fiecare.

Recurentul Pricochi Gheorghe, în motivarea recursului a menționat că instanța de apel nu a luat în considerație starea sa materială și faptul că nu este angajat în câmpul muncii și prin urmare nu are posibilitatea de a achita lunar suma stabilită de instanța de judecată.

Astfel recurentul a invocat că mărimea pensiei pentru întreținerea copiilor minori, stabilită prin hotărârea instanței de judecată, constituie o sumă considerabilă.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Cahul a emis dispozitivul deciziei la 12 iunie 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 18 iulie 2019, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor

invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Pricochi Gheorghe, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Pricochi Gheorghe.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Nina Vascan

Dumitru Mardari